

Είμαστε εργαζόμενοι και όχι δούλοι

Η κυβέρνηση φέρνει

// Κατάργηση του θωρου

// Τσάκισμα της απεργίας

// Ηλεκτρονικό φακέλωμα των σωματείων

// Παγίωση και διεύρυνση της τηλεργασίας

ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΕΙ

ATTACK

ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΣΦΑΛΕΙΑ

attack.org.gr

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, συνεχίζει την ανεξέλεγκτη πορεία κατάθεσης και ψήφισης νομοσχεδίων, εν μέσω πανδημίας, την ίδια στιγμή που έχει αφήσει το δημόσιο σύστημα υγείας χωρίς το αναγκαίο προσωπικό, υποδομές και ΜΕΘ, τους εργαζόμενους στους χώρους εργασίας απροστάτευτους και έρμαιο των εργοδοτικών ορέξεων, ενώ προσπαθεί με την καταστολή και τις απαγορεύσεις δήθεν για υγειονομικούς λόγους να επιβάλλει την πολιτική της. Αυτή τη φορά ετοιμάζεται να παίξει ακόμα ένα δυνατό χαρτί φέρνοντας για ψήφιση το αντεργατικό αντισυνδικαλιστικό νομοσχέδιο, που από το φθινόπωρο προγραμμάτιζε, μαζί με τη συζήτηση για τον καθορισμό του ύψους του κατώτατου μισθού. Όντας εμμονικά προσκολλημένη σε σκληρά συντηρητικές ιδέες, βλέπει την πανδημία -όχι σαν κίνδυνο που

απειλεί την υγεία και την εργασία του λαού- αλλά σαν την «τέλεια ευκαιρία» να περάσει το σύνολο των σκληρά αντεργατικών μεταρρυθμίσεων που προστάζει η εργοδοσία και η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Στόχος του νομοσχεδίου είναι η τελειοποίηση μιας συνολικής προσπάθειας αναδιοργάνωσης της εργασίας, η οποία εκτοξεύτηκε την περίοδο των μνημονίων, εντάθηκε κατά την περίοδο διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ (παρά την περιβόητη «έξοδο από τα μνημόνια») και τώρα αναζωπυρώνεται με πρόσχημα την πανδημία της Covid-19. **Φαίνεται πως για την κυβέρνηση και την εργοδοσία, τα όσα ήδη βιώνουν οι εργαζόμενοι/ες μέσω της συμπίεσης μισθών, της έλλειψης προοπτικής, της αναγκαστικής μετανάστευσης, της περιστολής συνδικαλιστικών ελευθεριών/δικαιωμάτων, των απλήρωτων υπερωριών κ.α., δεν είναι αρκετά!**

Μέσω του νομοσχεδίου, επί της ουσίας επιχειρούνται δύο καίρια πλήγματα στις ζωές των εργαζομένων:

1. Η νομική κατοχύρωση των (ήδη υφιστάμενων) απλήρωτων υπερωριών και η θεσμική κατάργηση του 8ωρου.
2. Η στοχοποίηση και ο ασφυκτικός περιορισμός των ριζοσπαστικών πρακτικών διεκδίκησης του εργατικού κινήματος και της απεργίας.

Η κατάργηση του 8ωρου

Το νομοσχέδιο αποτελεί μια προσπάθεια ξεδιάντροπης κατάργησης του καθορισμένου εργατικού ωραρίου (8ωρο ανά μέρα/ 40ωρο ανά βδομάδα), ελαστικοποιώντας την εργασία με συμψηφισμό υπερωριών και ρεπό. Όπως ορίζει: «Κάτω από συγκεκριμένες προϋποθέσεις, επιχειρήσεις θα μπορούν να απασχολούν εργαζομένους ως 10 ώρες ημερησίως κατά μέγιστο, χωρίς πρόσθετη αμοιβή, εφόσον εντός του ίδιου δμήνου εξοφλούν τις ώρες με αντίστοιχη μείωση ωρών ή ρεπό ή ημέρες άδειας». Η ουσία πίσω από τους νομικίστικους όρους είναι πως η συγκεκριμένη διάταξη έρχεται να συγκροτήσει ένα καθόλα «νόμιμο» πλαίσιο, μέσα στο οποίο ένας εργαζόμενος δεν θα δικαιούται πληρωμή των υπερωριών, αλλά αντίθετα ενώ θα δουλεύει έως και 10 ώρες ανά μέρα, θα πληρώνεται μόνο για τις 8! Επίσης, εισαγάγεται το σύστημα του «ψηφιακού ωραρίου» με εφαρμογή της ηλεκτρονικής κάρτας του εργαζόμενου, το οποίο μπορεί να αξιοποιηθεί από την εργοδοσία για την εντατικοποίηση της εργασίας και τον περιορισμό των διαλλειμάτων για φαγητό, τουαλέτα κλπ. Επεκτείνεται, τέλος, η καταπάτηση της Κυριακάτικης Αργίας, με προσθήκη επιχειρήσεων και εργασιών στη μεγάλη λίστα που ήδη επιτρέπει την εργασία την Κυριακή.

Το νομοσχέδιο πριμοδοτεί αρκετές περιπτώσεις ταξικής εξαπάτησης από πλευράς εργοδοσίας. Αρχικά, πριμοδοτεί τη σύναψη «συμφωνίας» μεταξύ εργοδότη - εργαζομένου όσον αφορά το ωράριο, καθώς πλέον οι δύο πλευρές μπορούν να «συμφωνήσουν» για 10ωρη εργασία την ημέρα. Σε αυτή την περίπτωση η μόνη υποχρέωση του εργοδότη θα είναι η παροχή παραπάνω αδειών και ρεπό.

Τα πράγματα γίνονται ακόμα χειρότερα αν αναλογιστούμε τις «έκτακτες» περιπτώσεις, όπου ο εργοδότης ή η επιχείρηση απαιτεί αναβαθμισμένη εργασία. Σε αυτές, ο εργαζόμενος υπάγεται σε καθεστώς απλήρωτης υπερωρίας (συν 2 ώρες την ημέρα με βάση το νομοσχέδιο) αλλά αυτή τη φορά για 5ημερη εργασία. Δηλαδή μια βδομάδα, δύο βδομάδες, ένας μήνας --ή όσο προστάξει η διεύθυνση- ο εργαζόμενος θα δουλεύει 5 μέρες την βδομάδα και 10 ώρες την ημέρα. Η νομική “ανταμοιβή” του εργαζόμενου (τυπικά) θα είναι παραπάνω μέρες άδειας ή εξτρά ρεπό αλλά όχι αύξηση μισθού.

Η προσπάθεια τσακίσματος της απεργίας

Το νομοσχέδιο, την ίδια στιγμή που καταπατά το 8ωρο, επιχειρεί την στοχοποίηση και στην ουσία την κατάργηση των απεργιών και των εργατικών/συνδικαλιστικών κινητοποιήσεων. Κάθε προσπάθεια συγκρότησης αντιστάσεων θα μπορεί να βγαίνει παράνομη, εφόσον θεωρηθεί πως είναι ριζοσπαστική ή «ασκεί ψυχολογική βία». Δηλαδή ο εργοδότης θα μπορεί ανά πάσα στιγμή να θέτει την απεργία εκτός νόμου, ενώ με αυτό τον τρόπο απαγορεύεται η περιφρούρηση της απεργίας και οι καταλήψεις εργασιακών

χώρων! Επίσης, προβλέπεται η δημιουργία απεργοσπαστικού μηχανισμού με το μανδύα του προσωπικού ασφαλείας σε «τομείς ζωτικής σημασίας», που θα φτάνει το 40% των εργαζομένων.

Ταυτόχρονα, προϋπόθεση για την άσκηση συνδικαλιστικού δικαιώματος είναι η δημιουργία αρχείου ηλεκτρονικού φακελώματος για όλα τα μέλη συνδικαλιστικών οργανώσεων, ενώ αν δεν παρέχεται εξ αποστάσεως συμμετοχή στη Γενική Συνέλευση και ψήφος σε όποιο μέλος το επιθυμεί, η προκήρυξη απεργίας θα θεωρείται παράνομη.

Οι παραπάνω διατάξεις έρχονται να στοχοποιήσουν φωτογραφικά τις από τα κάτω απεργίες των σωματείων, τις κινητοποιήσεις συλλογικών φορέων, συλλογικοτήτων κλ.π., αυτών δηλαδή που συνήθως προκαλούν το μεγαλύτερο πρόβλημα για την εργοδοσία. Η ποινικοποίηση των ριζοσπαστικών, μαχητικών πρακτικών του εργατικού κινήματος, αυτών δηλαδή που ιστορικά αποτέλεσαν το μοναδικό εμπόδιο στον «οδοστρωτήρα» των αντιλαϊκών μεταρρυθμίσεων, αποτελεί πάγιο στόχο του αστικού κράτους και του κεφαλαίου. Το νομοσχέδιο επιχειρεί εντέχνως να θέσει εκτός νόμου τα μαχητικά πρωτοβάθμια σωματεία και τις εργατικές συλλογικότητες, ανάγοντας σε μοναδικό εκπρόσωπο του εργατικού κινήματος τις ξεπουλημένες ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ.

Συλλογικές Διαπραγματεύσεις και άλλες διατάξεις

Εκτός από τον στυγνό περιορισμό της δυνατότητας κήρυξης απεργίας, αλλά και την ποινικοποίηση κάθε άλλης ενέργειας συλλογικής διεκδίκησης (καταλήψεις, αποκλεισμός εργασιακών χώρων για περιφρούρηση απεργιών κ.ά.) το νομοσχέδιο έρχεται να δυσκολέψει ακόμα περισσότερο τη διαδικασία διαμεσολάβησης εργατικών διαφορών. Ενδεικτικά: δικαίωμα συλλογικής διαπραγμάτευσης και υπογραφής ΣΣΕ θα έχουν μόνο οι οργανώσεις εργαζομένων που έχουν εγγραφεί στα νομοθετημένα ψηφιακά Μητρώα (δηλαδή τα Σωματεία που έχουν δεχτεί να φακελώσουν ηλεκτρονικά όλα τα μέλη τους), η επίλυση συλλογικών διαφορών αφαιρείται από τις Επιθεωρήσεις Εργασίας και ανατίθεται στον ΟΜΕΔ (Οργανισμός Μεσολάβησης και Διαιτησίας), αναιρώντας έτσι τη δυνατότητα καταδικαστικής απόφασης της Ε.Ε. προς τον εργοδότη που έχει καταγγεληθεί από Σωματείο ή εργαζόμενο (όπως συχνά συνέβαινε) και κάνοντας τον ΟΜΕΔ τον διαμεσολαβητή για τη «συμφιλίωση» με τα θέλω των επιχειρηματικών ομίλων.

Παγίωση και διεύρυνση της τηλεργασίας

Ακόμα, στο νομοσχέδιο περιλαμβάνεται και το νέο πλαίσιο για επέκταση της τηλεργασίας. Ο εργαζόμενος οφείλει να αποδεχτεί την πρόταση του εργοδότη για τηλεργασία, όταν αναφέρεται σοβαρός λόγος. Η θεσμοθέτηση της τηλεργασίας (που προοικονομεί την παγίωση της και μετά την πανδημία), χωρίς την ύπαρξη νομικού πλαισίου που να προστατεύει τον εργαζόμενο, καθόλου άσχετη δεν είναι με την επέκταση του εργάσιμου χρόνου, τα ξεχειλωμένα ωράρια και τις απλήρωτες υπερωρίες, που περιγράφονται παραπάνω.

Είμαστε εργαζόμενοι και όχι δούλοι

Πέρα από το ξεκάθαρο ιδεολογικό πρόσημο του νομοσχεδίου, αυτό που τυπικά πετυχαίνεται είναι η νομική κατοχύρωση της εργοδοτικής αυθαιρεσίας και απληστίας όπως την ζήσαμε τόσα χρόνια. Η νομική κάλυψη της ταξικής αδικίας αποτελεί τομή καθώς αναιρεί από τον εργαζόμενο το δικαίωμα της διεκδίκησης.

Είναι καιρός οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, η νεολαία να δώσουν ένα «τέλος» στην ολοένα και μεγαλύτερη καταπάτηση των δικαιωμάτων και των ελευθεριών τους. Το δόγμα «όλα στους εργοδότες και τίποτα στους εργαζομένους» που προωθεί το αστικό μπλοκ, στην πραγματική ζωή οδηγεί (όπως δείχνει και η ιστορία) στην καθολική εξαθλίωση των εργαζομένων, στη περαιτέρω φτωχοποίησή του λαού και τη μετατροπή τους σε σύγχρονους δούλους. **Το νομοσχέδιο αυτό αποτελεί μια πρώτη «γεύση» του τι θα σημάνουν οι επενδύσεις που ευαγγελίζεται η κυβέρνηση και «οι διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις που συμβάλλουν στην αλλαγή νοοτροπίας».** Επίσης, η αύξηση του εργατικού

ωραρίου όχι μόνο δεν θα οδηγήσει σε δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, αλλά αντίθετα σε παραπάνω απολύσεις και περικοπές προσωπικού.

Το εργατικό κίνημα δεν έχει άλλη επιλογή από τα να βγει από την αδράνεια στην οποία βυθίστηκε με καίριες τις ευθύνες των ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ. Ο νόμος δεν θα καταργηθεί εντός της βουλής, ούτε οι επικοινωνιακές διαφωνίες του ΣΥΡΙΖΑ θα ενισχύσουν τους εργατικούς αγώνες. **Η απόσυρση του νομοσχεδίου θα επιτευχθεί μόνο μέσα από την αγωνιστική δράση και τον συντονισμό**, αφενός των πρωτοβάθμιων σωματείων και των ίδιων των εργαζομένων μέσα από τις γενικές συνελεύσεις και τις επιτροπές αγώνα, όπου δεν υπάρχουν σωματεία και αφετέρου των πρωτοβουλιών των ίδιων των ανέργων και των επισφαλώς εργαζομένων και σε αυτή τη κατεύθυνση θέλουμε να συμβάλλουμε και εμείς. Παράλληλα, το πλαίσιο των διεκδικήσεων δεν πρέπει να περιλαμβάνει αμυντικού τύπου αιτήματα, δηλαδή απλά και μόνο να μην περάσει το έκτρωμα του Υπουργείου Εργασίας. Αντίθετα, πρέπει να βάλει στο στόχαστρο τη συνολική πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ-εργοδοσίας και να απαιτήσει μόνιμη και σταθερή δουλειά-αξιοπρεπή υγεία-διευρυμένες ελευθερίες. Τέλος, το εργατικό κίνημα οφείλει να χρησιμοποιήσει τα πιο οξυμένα μέσα πάλης και για αυτό το λόγο η προκήρυξη μαζικών και συνεχόμενων απεργιών για την ανατροπή του νομοσχεδίου και κάθε αντεργατικής πολιτικής αποτελεί μονόδρομο.